

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 6 april 2000 *

I de förenade målen C-287/95 P och C-288/95 P,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J. Currall och B.J. Drijber, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

klagande,

angående två överklaganden av domar meddelade den 29 juni 1995 av förstainstansrätten (första avdelningen i utökad sammansättning) i målen T-31/91 och T-32/91, Solvay mot kommissionen (REG 1995, s. II-1821 respektive REG 1995, s. II-1825), i vilka det förs talan om upphävande av nämnda domar,

i vilket den andra parten är:

Solvay SA, Bryssel (Belgien), företrädd av advokaten L. Simont, Cour de cassation de Belgique, samt advokaterna P.A. Forières och G. Block, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrån J. Loesch, 11, rue Goethe, Luxemburg,

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden på första avdelningen L. Sevón (referent), tillförordnad ordförande på femte avdelningen, samt domarna P.J.G. Kapteyn, P. Jann, H. Ragnemalm och M. Wathelet,

generaladvokat: N. Fennelly,
justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att ha hört parternas muntliga yttranden vid sammanträdet den 7 oktober 1999,

och efter att den 25 november 1999 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Europeiska gemenskapernas kommission har genom två ansökningar, som inkom till domstolens kansli den 30 augusti 1995, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat de domar som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt meddelade den 29 juni 1995 i målen T-31/91 och T-32/91, Solvay mot kommissionen (REG 1995, s. II-1821 respektive REG 1995, s. II-1825, nedan kallade domen i målet Solvay I respektive domen i målet Solvay II och tillsammans de överklagade domarna), genom vilka förstainstansrätten ogiltigförklarade dels kommissionens beslut 91/298/EEG av den 19 december 1990 om ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/33.133-B: sodakarbonat — Solvay, CFK) (EGT L 152, 1991, s. 16), dels kommissionens beslut 91/299/EEG av den 19 december 1990 om ett förfarande för tillämpning av artikel 86 i EEG-fördraget (IV/33.133-C: sodakarbonat — Solvay) (EGT L 152, 1991, s. 21) (nedan kallade de omtvistade besluten).
- 2 Genom beslut av ordföranden på domstolens femte avdelning av den 18 december 1997 förenades målen C-287/95 P och C-288/95 P vad gäller det muntliga förfarandet och domen.
- 3 Vad gäller de faktiska omständigheter som ligger till grund för förevarande överklaganden framgår det av de överklagade domarna att kommissionsledamöternas kollegium vid sitt 1 040:e möte, vilket hölls den 17 och den 19 december 1990, fattade de omtvistade besluten. Av beslut 91/298 framgår i huvudsak att Solvay SA (nedan kallat Solvay) och ett annat bolag, Chemische Fabrik Kalk, sedan omkring år 1987 hade deltagit i ett avtal om uppdelning av den tyska sodamarknaden, till följd av vilket kommissionen ålade dem att betala böter med 3 miljoner ecu respektive 1 miljon ecu. I beslut 91/299 konstaterade kommissionen att Solvay hade en dominerande ställning på sodamarknaden på det västeuropeiska fastlandet och att det sedan omkring år 1983 hade missbrukat

denna ställning på ett sådant sätt som avses i artikel 86 i EEG-fördraget (nu artikel 82 EG), till följd av vilket Solvay ålades att betala böter med 20 miljoner ecu. De omtvistade besluten delgavs Solvay genom rekommenderat brev av den 1 mars 1991.

- 4 Förstainstansrätten påpekade att de delgivna besluten inte före delgivningen hade bestyrkts genom underskrifter av kommissionens ordförande och generalsekreterare på det sätt som föreskrivs i artikel 12 första stycket i kommissionens arbetsordning 63/41/EEG av den 9 januari 1963 (EGT 17, 1963, s. 181), med provisoriskt förlängd tillämpning genom artikel 1 i kommissionens beslut 67/426/EEG av den 6 juli 1967 (EGT 147, 1967, s. 1), senast ändrad genom kommissionens beslut 86/61/EEG, Euratom, EKSG av den 8 januari 1986 (EGT L 72, s. 34), vilket då var i kraft (nedan kallat arbetsordningen).
- 5 Av punkterna 9—14 i domen i målet Solvay I respektive punkterna 10—17 i domen i målet Solvay II framgår bland annat följande omständigheter avseende förfarandet inför förstainstansrätten.
- 6 Den 2 maj 1991 väckte Solvay talan vid förstainstansrätten om ogiltigförklaring av de omtvistade besluten och om förpliktande för kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 7 Efter att det skriftliga förfarandet hade avslutats ingav Solvay den 10 april 1992 en ”komplettering till ansökningarna”, i vilken Solvay framställde en ny grund för att de omtvistade besluten skulle förklaras vara nulliteter. Med hänvisning till två artiklar i *Wall Street Journal* av den 28 februari 1992 och i *Financial Times* av den 2 mars 1992, gjorde Solvay bland annat gällande att kommissionen offentligt hade angett att det var en praxis som följts i flera år att inte bestyrka akter som antagits av kommissionsledamöternas kollegium och att inget beslut hade bestyrkts på 25 år. Kommissionens uttalande avsåg flera mål som då pågick inför förstainstansrätten angående ett beslut av kommissionen i vilket en

konkurrensbegränsande samverkan hade konstaterats inom vinylkloridplastbranschen (nedan kallat PVC-beslutet). Förstainstansrätten meddelade den 27 februari 1992 dom i dessa mål, det vill säga i målen T-79/89, T-84/89—T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 och T-104/89, BASF m.fl. mot kommissionen (REG 1992, s. II-315; svensk specialutgåva, volym 12, s. II-1).

- 8 Kommissionen har yttrat sig skriftligen över kompletteringen till ansökningarna.
- 9 Sedan domstolen i dom av den 15 juni 1994 i mål C-137/92 P, kommissionen mot BASF m.fl. (REG 1994, s. I-2555; svensk specialutgåva, volym 15, s. I-201), hade avgjort det överklagande som ingetts mot förstainstansrättens dom i detta mål, beslutade förstainstansrätten om processledande åtgärder och anmodade därvid särskilt kommissionen om att inkomma bland annat med de omtvistade beslutens text på de giltiga språken, såsom texten då bestyrkts med ordförandens och generalsekreterarens underskrifter och bifogats protokollet.
- 10 Kommissionen svarade att den ansåg det lämpligt att inte ta ställning till denna grund så länge förstainstansrätten inte hade beslutat om talan kunde prövas i fråga om den grund som avsåg avsaknaden av bestyrkande av de omtvistade besluten.
- 11 Genom beslut av den 25 oktober 1994 förelade förstainstansrätten med stöd av artikel 65 i rättegångsreglerna kommissionen att förete den nämnda texten.
- 12 Efter detta beslut ingav kommissionen den 11 november 1994 bland annat de omtvistade beslutens text på franska, vars omslag var försett med en odaterad bestyrkandefras underskriven av kommissionens ordförande och dess generalsekreterare.

- 13 I målet Solvay I åberopade Solvay som ny grund enbart det felaktiga bestyrkandet. I målet Solvay II åberopade Solvay däremot en andra delgrund, nämligen att beslutstexten hade ändrats efter det att talan hade väckts genom att punkt 63 hade lagts till i beslut 91/299.
- 14 I de överklagade domarna beslutade förstainstansrätten att den nya grunden kunde tas upp till sakprövning. I punkt 31 i domen i målet Solvay I och i punkt 37 i domen i målet Solvay II ansåg förstainstansrätten att vad kommissionens företrädare anfört utgjorde en sådan faktisk omständighet som Solvay kunde åberopa eftersom uppgifterna, även om de endast lämnats i det ovan nämnda målet BASF m.fl. mot kommissionen, till sitt innehåll rörde alla de förfaranden angående artikel 85 i EEG-fördraget (nu artikel 81 EG) och artikel 86 i fördraget som genomförts fram till slutet av år 1991, däri inbegripet de förfaranden som var föremål för tvist vid förstainstansrätten.
- 15 Förstainstansrätten konstaterade i punkt 34 i domen i målet Solvay I och i punkt 40 i domen i målet Solvay II att artikel 48.2 i rättegångsreglerna inte föreskriver att nya grunder skall åberopas inom en viss tidsfrist eller i enlighet med vissa formkrav.
- 16 I punkt 35 i domen i målet Solvay I och i punkt 41 i domen i målet Solvay II ansåg förstainstansrätten för övrigt att, även om den nämnda bestämmelsen måste tolkas så att en ny grund endast är tillåten om den åberopas så snart som möjligt, detta krav var uppfyllt i förevarande fall, eftersom kompletteringen till ansökningarna ingivits inom rimlig tid efter publiceringen av de artiklar som åberopats som ny omständighet.
- 17 Vad gäller den andra delgrunden i målet Solvay II, som avsåg att beslutstexten hade ändrats genom att en punkt 63 hade lagts till i beslut 91/299, konstaterade förstainstansrätten att Solvay hade kunnat inse att den text som delgetts var

ofullständig när kommissionen den 11 juni 1991 översände texten i punkt 63 till Solvay. Förstainstansrätten ansåg i punkt 45 i domen i målet Solvay II att även om denna delgrund inte hade åberopats förrän i kompletteringen till ansökan kunde den, med beaktande av att det i artikel 48.2 i rättegångsreglerna inte föreskrivs någon tidsfrist, upptas till prövning.

- 18 Vid sin bedömning i sak erinrade förstainstansrätten först om ordalydelsen av artikel 12 i kommissionens arbetsordning i den lydelse som var i kraft vid tidpunkten för händelserna i målet:

”Rättsakter som antas av kommissionen... skall på det eller de autentiska språken... bestyrkas genom ordförandens och generalsekreterarens underskrifter.

Texterna till dessa rättsakter skall bifogas protokollet där anteckning om deras antagande gjorts.

Ordföranden delger vid behov de rättsakter som antagits av kommissionen.”

- 19 Förstainstansrätten ansåg i punkt 38 i domen i målet Solvay I och i punkt 49 i domen i målet Solvay II att bestämmelsens systematik förutsatte en ordning enligt vilken rättsakterna först skall antas av kommissionsledamöternas kollegium och sedan bestyrkas innan de i förekommande fall delges och eventuellt offentliggörs. Rätten drog härav slutsatsen att en rättsakt med nödvändighet måste bestyrkas innan den delges.

- 20 I punkt 39 i domen i målet Solvay I och i punkt 50 i domen i målet Solvay II ansåg förstainstansrätten att denna ordning, vilken följer av en språklig och systematisk tolkning av bestämmelsen i fråga, bekräftas av bestämmelsens syfte. Rätten erinrade i detta avseende om att domstolen i punkt 73 i domen i det ovannämnda målet kommissionen mot BASF m.fl., hade slagit fast att denna bestämmelse är en följd av kommissionens skyldighet att vidta de åtgärder som gör det möjligt att med säkerhet fastställa den fullständiga texten till de rättsakter som har antagits av kollegiet. Rätten konstaterade vidare att det i punkt 75 i samma dom hade slagits fast att bestyrkandet således har till syfte att trygga rättssäkerheten genom att på de giltiga språken fastställa den text som har antagits av kollegiet så att det i händelse av tvist kan kontrolleras att de texter som har delgetts eller offentliggjorts exakt överensstämmer med den text som har antagits och därmed även med upphovsmannens vilja.
- 21 Sedan förstainstansrätten hade konstaterat att de omtvistade besluten hade bestyrkts först efter det att de hade delgetts drog rätten i punkt 40 i domen i målet Solvay I och i punkt 51 i domen i målet Solvay II slutsatsen att en väsentlig formföreskrift i den mening som avses i artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) hade åsidosatts.
- 22 Rätten preciserade i punkt 41 i domen i målet Solvay I och i punkt 52 i domen i målet Solvay II att åsidosättandet utgjordes av den enda omständigheten att den väsentliga formföreskriften i fråga inte hade iakttagits och att bedömningen av om en föreskrift har åsidosatts följaktligen inte är beroende av om de texter som antagits skiljer sig åt från dem som delgetts eller offentliggjorts eller, om sådana skillnader finns, av om skillnaderna är väsentliga eller inte.
- 23 I punkt 42 i domen i målet Solvay I och i punkt 53 i domen i målet Solvay II tillade rätten att en institution inte efter det att talan i målet har väckts genom retroaktiv rättelse kan rätta till ett väsentligt fel som det omtvistade beslutet är behäftat med.
- 24 Vad gäller den andra delgrunden i målet Solvay II, som avsåg att punkt 63 i beslut 91/299 saknades i den version som delgavs, ansåg förstainstansrätten i punkterna 47 och 48 att denna punkt faktiskt hade antagits av kommissionens

kollegium vid dess 1 040:e möte. Dess utelämnande i den delgivna versionen kunde inte medföra att beslutet var ogiltigt utan endast att punkt 63 inte kunde göras gällande då den inte delgetts.

- 25 Genom de överklagade domarna förklarade förstainstansrätten de omtvistade besluten ogiltiga till den del de gällde Solvay och förpliktade kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 26 I sina överklaganden har kommissionen yrkat att domstolen skall upphäva de överklagade domarna och fastställa att talan inte kan vinna bifall på den grunden för ogiltigförklaring att de omtvistade besluten inte bestyrkts på rätt sätt, återförvisa målen till förstainstansrätten för att den skall pröva de övriga grunderna för ogiltigförklaring och förplikta Solvay att ersätta rättegångskostnaderna.
- 27 Solvay har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandena och förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 28 Kommissionen har till stöd för sina överklaganden åberopat två grunder.
- 29 Den första grunden avser felaktig rättstillämpning och brister i motiveringen vad gäller bedömningen av om Solvays nya grund kunde tas upp till sakprövning, processledningen och inhämtandet av bevisning.
- 30 Genom den första delen av denna grund har kommissionen gjort gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att i punkt 31 i domen i målet Solvay I och i punkt 37 i domen i målet Solvay II fastställa att de förklaringar av kommissionen som det hade hänvisats till i sig kunde utgöra en faktisk omständighet i den mening som avses i artikel 48.2 i rättegångsreglerna.

- 31 Genom den andra delen av denna grund har kommissionen gjort gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att i punkterna 34 och 35 i domen i målet Solvay I samt i punkterna 40, 41 och 45 i domen i målet Solvay II anse att det enligt artikel 48.2 i rättegångsreglerna inte fanns någon tidsbegränsning för att åberopa nya grunder.
- 32 Genom den tredje delen av den första grunden har kommissionen anfört att förstainstansrätten, genom att förordna att kommissionen skulle inkomma med de omtvistade beslutens text, såsom besluten då hade bestyrkts, har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning bestående av en felaktig uppfattning om förfarandet inför rätten och de regler som gäller inhämtandet av bevisning, samt att förstainstansrätten har lämnat en bristfällig motivering, genom att rätten såväl i sitt ovannämnda beslut av den 25 oktober 1994 som i de överklagade domarna har underlåtit att motivera varför rätten ansåg att det fanns skäl att förelägga kommissionen att förete nämnda text.
- 33 Den andra grunden för överklagandet avser felaktig rättstillämpning och brister i motiveringen vad gäller innebörden och följderna av att de omtvistade besluten inte bestyrktes vid tillfället för deras antagande.
- 34 Genom första delen av den andra grunden har kommissionen åberopat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att särskilt i punkt 41 i domen i målet Solvay I och i punkt 52 i domen i målet Solvay II fastställa att bestyrkandet utgör en formföreskrift som skall iakttas, oavsett om det finns skäl att ifrågasätta den delgivna textens tillförlitlighet.
- 35 Genom den andra delen av denna grund har kommissionen anfört att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att i punkterna 38—40 och 42 i domen i målet Solvay I samt i punkterna 49—51 och 53 i domen i målet Solvay II besluta att rättsakten, vid äventyr av ogiltighet, måste bestyrkas innan den delges mottagaren och att bestyrkandet i förevarande fall hade skett på felaktigt sätt.

- 36 Genom den tredje delen av den andra grunden har kommissionen åberopat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning eller, alternativt, har brutit i sin skyldighet att motivera sina domar genom att underlåta att beakta frågan huruvida det påstådda formfelet kunde inverka menligt på beslutsmottagarens intressen.

Den andra grunden

- 37 Det finns anledning att först pröva den andra grunden och därvid behandla den första och tredje delen i ett sammanhang.
- 38 Enligt kommissionen har förstainstansrätten gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att i de överklagade domarna anse att den enda omständigheten att den väsentliga formföreskriften i fråga inte har iakttagits utgör ett åsidosättande av en väsentlig formföreskrift, oberoende av om den delgivna texten innehåller andra felaktigheter eller om åsidosättandet inverkar menligt på den parts intressen som begär att rättsakten skall ogiltigförklaras.
- 39 Kommissionen har åberopat att det framgår av domen i det ovannämnda målet kommissionen mot BASF m.fl. att avsaknaden av bestyrkande endast tillsammans med ett eller flera andra fel i den delgivna texten kan utgöra en felaktighet i förfarandet. Kravet på bestyrkande kan nämligen inte särskiljas från behovet av att med säkerhet kunna identifiera den fullständiga texten i rättsakter som antagits av kollegiet. Frågan huruvida de omtvistade besluten hade bestyrkts hade i förevarande fall ingen betydelse eftersom det inte förelåg några uppgifter som medförde ett ifrågasättande av det exakta innehållet i de antagna texterna.
- 40 Kommissionen anser dessutom att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att bortse från frågan huruvida Solvays intressen

kunde ha påverkats genom avsaknaden av bestyrkande vid tillfället i fråga. Kommissionen har som exempel åberopat domen i det ovannämnda målet kommissionen mot BASF m.fl., i vilken domstolen prövade om de felaktigheter som ett beslutsförfarande var behäftat med skulle ha kunnat påverka PVC-beslutets innehåll och därmed dess mottagares rättigheter.

- 41 Solvay har svarat att bestyrkandet av rättsakter enligt domen i det ovannämnda målet kommissionen mot BASF m.fl. utgör en väsentlig formföreskrift i den mening som avses i artikel 173 i fördraget, vars åsidosättande kan ge upphov till en talan om ogiltigförklaring. Solvay har erinrat om domstolens rättspraxis avseende väsentliga formföreskrifter, av vilken det framgår att väsentliga formföreskrifter är så betydelsefulla att gemenskapsdomstolarna kan, och skall, pröva ex officio om de har iakttagits, att ett åsidosättande av en väsentlig formföreskrift inte kan rättas till och att en avvikelse från en väsentlig formföreskrift medför att rättsakten är ogiltig oavsett de konkreta följderna av åsidosättandet.
- 42 Domstolen vill i detta avseende erinra om att, eftersom innehållet och formen utgör en odelbar helhet, den skriftliga utformningen av rättsakten är den nödvändiga manifestationen av den antagande myndighetens vilja (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot BASF m.fl., punkt 70).
- 43 I artikel 12 första stycket i den arbetsordning som var gällande vid tiden för omständigheterna i målet har kommissionen fastställt de åtgärder som gör det möjligt att med säkerhet kunna identifiera den fullständiga texten i rättsakter som antagits av kollegiet.
- 44 Domstolen har redan fastslagit att bestyrkandet av rättsakter som föreskrivs i nämnda artikel 12 första stycket har till syfte att trygga rättssäkerheten genom att på de giltiga språken fastställa den text som kollegiet har antagit (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot BASF m.fl., punkt 75).

- 45 Domstolen har härav dragit slutsatsen att detta bestyrkande utgör en väsentlig formföreskrift i den mening som avses i artikel 173 i fördraget och att ett åsidosättande av denna kan ge upphov till en talan om ogiltigförklaring (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot BASF m.fl., punkt 76).
- 46 I motsats till vad kommissionen har anfört utgör själva underlåtenheten att bestyrka en rättsakt ett åsidosättande av en väsentlig formföreskrift, utan att det är nödvändigt att därutöver fastställa att rättsakten är behäftad med andra felaktigheter eller att avsaknaden av bestyrkande har medfört skada för den som har åberopat felaktigheten.
- 47 I detta avseende kan domen i det ovannämnda målet kommissionen mot BASF m.fl. inte tolkas på så sätt som kommissionen har angett.
- 48 I punkt 75 i den domen har domstolen förklarat att bestyrkandet av rättsakter har till syfte att trygga rättssäkerheten.
- 49 Rättssäkerhetsprincipen, som utgör en del av gemenskapernas rättsordning, förutsätter att varje administrativ rättsakt som har rättsverkningar skall vara tillförlitlig bland annat med avseende på dess upphovsman och dess innehåll.
- 50 Kontrollen av att formkravet avseende bestyrkande av rättsakter iakttas och, därmed, av rättsaktens tillförlitlighet går före varje annan kontroll, såsom kontrollen av att rättsaktens upphovsman är behörig eller att kollegialitetsprincipen eller skyldigheten att motivera rättsakter har iakttagits.
- 51 Det är därmed först efter det att tillförlitligheten av den rättsakt som antagits av dess upphovsman eventuellt har kontrollerats som det är möjligt att kontrollera

om den delgivna eller offentliggjorda texten exakt överensstämmer med den text som antagits av rättsaktens upphovsman.

- 52 Även om flertalet av de fall i vilka det förordnats om företeende av en bestyrkt rättsakt har gällt tvister där en av parterna dessutom har åberopat en annan anmärkning mot rättsakten, innebär inte detta att ett sådant åberopande är ett nödvändigt villkor för att förordna om företeende av en bestyrkt rättsakt. Det är a fortiori inte nödvändigt att visa att det finns ett antal uppgifter som tyder på att rättsakten, med en viss grad av sannolikhet, är behäftad med andra felaktigheter.
- 53 Det ankommer nämligen på gemenskapsdomstolarna att med beaktande av omständigheterna i tvisten besluta om det är nödvändigt att förete en sådan rättsakt, i enlighet med bestämmelserna om bevisupptagning i rättegångsreglerna.
- 54 Vad gäller förstainstansrätten framgår det av artikel 49 jämförd med artikel 65 b i rättegångsreglerna att en anmodan om att förete handlingar ingår i de åtgärder för bevisupptagning som förstainstansrätten när som helst under rättegången kan besluta om.
- 55 Om gemenskapsdomstolarna vid granskningen av en rättsakt som företetts inför dem konstaterar att denna inte har bestyrkts på ett korrekt sätt, ankommer det på dessa att ex officio pröva huruvida en väsentlig formföreskrift har åsidosatts genom att ett korrekt bestyrkande inte har skett och att till följd härav ogiltigförklara den rättsakt som är behäftad med en sådan felaktighet.
- 56 Det har i detta hänseende liten betydelse att avsaknaden av bestyrkande inte har medfört skada för någon av parterna i tvisten. Bestyrkande av rättsakter är

nämligen en väsentlig formföreskrift i den mening som avses i artikel 173 i fördraget, som är nödvändig för rättssäkerheten och vars åsidosättande medför ogiltigförklaring av den rättsakt som är behäftad med felet, utan att det är nödvändigt att fastställa förekomsten av någon sådan skada.

- 57 Härav följer att förstainstansrätten, genom att ogiltigförklara de omtvistade besluten på grund av att en väsentlig formföreskrift i den mening som avses i artikel 173 har åsidosatts genom att de rättsakter som antagits av kommissionen har bestyrkts på ett felaktigt sätt, inte har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning och har motiverat sin dom.
- 58 Följaktligen kan talan inte vinna bifall på den första och den tredje delen av den andra grunden.
- 59 Genom den andra delen av den andra grunden har kommissionen anfört att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning och har lämnat en bristfällig motivering genom att i punkterna 38—40 och 42 i domen i målet Solvay I och i punkterna 49—51 och 53 i domen i målet Solvay II fastställa att rättsakten, vid äventyr av ogiltighet, måste bestyrkas innan den delges mottagaren.
- 60 Enligt kommissionen är antagandet av en rättsakt fullständigt och korrekt i och med att ett förslag till beslut har godtagits av kommissionsledamöternas kollegium. Förstainstansrättens inställning är oförenlig med domstolens rättspraxis enligt vilken eventuella felaktigheter som har tillkommit efter det att ett beslut har antagits inte kan påverka dess giltighet.
- 61 Kommissionen har vidare gjort gällande att omedelbar delgivning är nödvändig avseende en mängd rättsakter på grund av deras brådskande karaktär och för att garantera deras effektivitet, och att det beträffande dessa rättsakter inte är möjligt att vänta till dess att kommissionens mötesprotokoll har godkänts och bestyrkts.

- 62 Kommissionen anser vidare att det är motsägelsefullt att anse att ett bestyrkande som skett efter det att talan har väckts inte har något värde och samtidigt anse att bestyrkandet i efterhand bevisade att punkt 63 i beslut 91/299 hade antagits av ledamöternas kollegium.
- 63 Enligt Solvay framgår det av det förfarande som beskrivs i artikel 12 i arbetsordningen att bestyrkandet skall föregå delgivningen och offentliggörandet av rättsakten. En sådan princip kan dessutom utläsas ur punkt 75 i domen i det ovannämnda målet kommissionen mot BASF m.fl., enligt vilken bestyrkandet gör det möjligt att kontrollera de delgivna eller offentliggjorda texternas överensstämmelse med den bestyrkta texten.
- 64 I detta hänseende anser domstolen att det är tillräckligt att konstatera att artikel 12 i arbetsordningen föreskriver att de rättsakter som antas av kommissionen skall bestyrkas genom ordförandens och generalsekreterarens underskrifter och att de vid behov skall delges av ordföranden.
- 65 Det är således med rätta som förstainstansrätten i punkterna 38 och 39 i domen i målet Solvay I och i punkterna 49 och 50 i domen i målet Solvay II har ansett att det av en språklig och systematisk tolkning av denna bestämmelse följer att bestyrkandet av en rättsakt med nödvändighet måste föregå dess delgivning, vilket bekräftas av syftet med bestämmelsen om bestyrkande.
- 66 Det är nämligen i syfte att garantera rättssäkerheten viktigt att se till att de texter som antas av kommissionen bestyrks snarast möjligt, efter det att ordföranden och generalsekreteraren, vilka har ansvaret för bestyrkandet, har försäkrat sig om att den text de bestyrker överensstämmer med den som har antagits.

- 67 Det är i vart fall ett oeftergivligt krav att bestyrkandet skall föregå delgivningen, eftersom det i annat fall alltid skulle föreligga en risk för att den delgivna texten inte är identisk med den text som antagits av kommissionen.
- 68 Det är således med rätta som förstainstansrätten har dömt att det föreligger ett åsidosättande av en väsentlig formföreskrift i den mening som avses i artikel 173 i fördraget när bestyrkandet av ett beslut sker på ett obestämt datum efter det att rättsakten har delgetts och till och med efter det att talan om ogiltigförklaring av denna rättsakt har väckts.
- 69 Domstolen konstaterar vad gäller punkt 63 i beslut 91/299 att förstainstansrätten i punkt 47 i domen i målet Solvay II godtog ett bestyrkande i efterhand som bevisning för att kollegiet faktiskt hade antagit punkt 63 i nämnda beslut vid dess 1 040:e möte.
- 70 Att godta att uppfyllandet av ett formkrav kan utgöra bevisning för en omständighet innebär emellertid inte nödvändigtvis en bedömning av om formkravet uppfyllts på ett rättsenligt sätt. Det framgår tvärtom av punkt 47 att förstainstansrätten har uttryckt förbehåll avseende denna rättsenlighet genom att precisera att "[ä]ven om detta bestyrkande inte utförts i enlighet med kommissionens arbetsordning (se nedan punkterna 50—53)...".
- 71 Det är således utan att motsäga sig som förstainstansrätten i punkt 47 i domen i målet Solvay II har kunnat godta att bestyrkandet i efterhand utgjorde bevisning för att punkt 63 i beslut 91/299 hade antagits och ändå, i punkterna 51 och följande punkter i samma dom, konstatera att bestyrkandet var felaktigt på så sätt att en väsentlig formföreskrift i den mening som avses i artikel 173 i fördraget hade åsidosatts.
- 72 Följaktligen kan den andra delen av den andra grunden inte godtas och talan kan inte vinna bifall på denna del av grunden.

Den första grunden

73 Denna grund avser felaktig rättstillämpning och brist i motiveringen vad gäller bedömningen av om Solvays nya grund kunde tas upp till sakprövning, processledningen och inhämtandet av bevisning.

74 Med beaktande av vad som tidigare angivits i denna fråga dels vad gäller förstainstansrättens rätt att i enlighet med artiklarna 49 och 65 b i rättegångsreglerna när som helst under rättegången anmoda parterna att förete handlingar, dels vad gäller dess skyldighet att ex officio pröva huruvida en väsentlig formföreskrift har åsidosatts, såsom att ett korrekt bestyrkande av en rättsakt inte skett, är det inte nödvändigt att göra en mer ingående prövning av den första grunden som har åberopats av kommissionen. Det är uppenbart att talan inte kan vinna bifall på denna grund.

75 Av vad anförts följer att talan inte kan vinna bifall på de grunder kommissionen har anfört: Överklagandena skall därför ogillas.

Rättegångskostnader

76 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som skall tillämpas i mål om överklagande enligt artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om så har yrkats. Kommissionen har tappat målet och skall därför ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

- 1) Överklagandena ogillas.
- 2) Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta rättegångskostnaderna.

Sevón

Kapteyn

Jann

Ragnemalm

Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 april 2000.

R. Grass

D.A.O. Edward

Justitiesekreterare

Ordförande på femte avdelningen